

φέρανε νά τήν θάψουν ἐδῶ ἔς τὸ ῥημο-
κλήσι... Ὁ νέος ἀν' ἔμαθε τὸ θάνατο ἐ-
κείνης, ποῦ μὲ μιὰ ματιά της ἐγλύκαινε
τὴ ζωὴ του, δὲν ἔμπορεσε πλεῖα νὰ ζήσῃ
καὶ σὲ λίγαις μέραις ἐπέθανε ὁ δύστυχος
ἀπὸ μαράζι, καὶ ἔφησε παραγγελία ἔς τοὺς
γονεῖς του νὰ τὸν θάψουν σιμα μ' ἐκείνη
ποῦ ἀγαποῦσε, σιμα μὲ τὴ Μαγδαληνὴ,
'ποῦ γιὰ τὴν ἀγάπην του ἔχασε ἡ δόλια
τὸν κόσμον... Κι' ἐδῶ, καπετάνιο μου,
εἶνε θαμμένοι οἱ ἄτυχοι νέοι, ἐδῶ, ποῦ
κάθε νύχτα φιλοῦνται τὰ κυπαρίσσια 'ποῦ
τοὺς ἱσκιάζουν, κι' ἀφίνουν ἀπὸ τὰ βᾶθῃ
τοῦ τάφου τοὺς φοικτὴ κατάρρα γιὰ ἐκείνους
'ποῦ τοὺς ἐχώρησαν ζωντανούς...

— Οἱ δύστυχοι! κλαίοντες ἀπὸ συγκί-
νησι εἶπεν ὁ καπετάνιος. Λυπητερὴ ἱστο-
ρία... ἀλλὰ τί θὰ κάμῃς ἐσύ, Παναγῆ,
νὰ μείνῃς ἐδῶ;

— Θὰ ποτιζῶ μὲ δάκρυα, ὅσο ἔχουν
τὰ μάτια μου, τὰ κυπαρίσσια καὶ θὰ ζητῶ
συγχώρησι ἀπὸ τὰ θύματα ποῦνι ἐδῶ θαμ-
μένα.

— Γιατί;

— Γιατί... εἰμαι, καπετάνιο, ὁ φο-
νηᾶς τῆς Μαγδαληνῆς... τῆς ἀδελφῆς
μου!...

Ζάκυνθος

ΑΝΔΡΕΑΣ Α. ΑΒΟΥΡΗΣ

Η ΝΗΣΟΣ ΧΙΛΟΗ

Ἀπὸ ἀμνημονεύτων ἐδῶ βρέχει χρόνων.
Βροχὴ χλιαρὰ μετὰ μονοτόνου κα-
ταπίπτει πατάγου, ἡρέμα.

Ἀθορύβως τὰ μαλακὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ
ᾠκεανοῦ κύματα κινεῦνται· ἀμαυροῦνται
τὸ γλαυκὸν αὐτῶν χρώμα παρὰ τῆς μελαγ-
χολικῆς ταύτης καὶ χλιαρᾶς νήσου τὰς ὁ-
μιχλώδεις ἀκτὰς.

Πρὸς μέγαν ἐπὶ λευκοῦ οὐρανοῦ ὀπάλ-
λιον ὁμοιάζει λίθον τὸ φωτίζον, διὰ μέσου
τῆς πιπτούσης βροχῆς, τὴν Χιλόην ἄστρον.

Οὐδὲν σταθερόν, οὐδὲν πάγιον ὑπὸ τὸν
ὄμβρον τοῦτον τὸν προαιώνιον. Τέλμα ἀ-
πέραντον τὸ ἔδαφος εἶνε, παιδικὸς δὲ τὸ
ὑψιστον θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκριζώσῃ τῶν δέν-
δρων βραχίων.

Οὐδὲν ὠρισμένον, σχῆμα σαφές οὐδέν·
ἀπὸ τῆς γῆς ἐξατμιζόμεναι, ἀνκθυμιάσεις
θερμαί, τὸ περιέργον περιβάλλουσι δάσος·
βλέπει τις ἔμπροσθέν του ὁμίχλην καὶ σχή-
ματα δένδρων συγκεχυμένα ἐν ταύτῃ.

Πτέριδες ἐδῶ δενδροφυεῖς, ὁποῖαι ἐπὶ
τῆς ἀρχεγόνου τῆς σφαίρας ἐφύοντο ἐπι-
φανείας, ἀμφιλαφεῖς ὑφούνται καὶ τὰ πυ-
κνὰ ἐπ' ἀπειρον ἐξαπλοῦσι φυλλώματα.
Ἐκ τῆς βροχῆς ἐκεῖ ἀποστάζουσαι κλιμα-
τίτιδες τὰς μακρὰς καταπρασίνους κόμας,
ἀφ' ὑψηλῶν κατερχομένας κλάδων, πρὸς
ἄλλων φυτῶν τοὺς κλώνας συμπλέκουσιν,
οὓς δὲν δύναται τις ἐν τῇ ὁμίχλῃ νὰ δια-
κρίνῃ.

Καὶ βρέχει· οὐδενὸς πτηνοῦ ἢ διάβασις
τῆς ἡσύχου βροχῆς τοὺς λεπτοὺς ἰστοὺς δια-

σπᾶ, οὐδὲ δορκάδος τοὺς βεβαρυμένους ὑπὸ
τοῦ ὕδατος κλάδους ἀνακουφίζει τὸ ἄλμα.

Μαλακίου τινος μόνον κινήσεις, ἐν τῇ
πυκνῇ ταύτῃ βλαστήσει, δύναται τις νὰ
ἴδῃ ἢ ὑπὸ τὰ στιλπνὰ καὶ πλατεῖα φύλλα
τὰ ἐκτεινόμενα ἐπὶ τῶν λιμναζόντων ὑδά-
των, τὸ ὄστρακον ἐρπετοῦ τινος, ὄντος πε-
ριέργου παρωχημένων αἰώνων, τὸ ὅποῖον
περιφρονήσασα δὲν ἀναπλάττει πλέον ἢ
φύσις.

Ἄγνοῶ διὰ τί, πλὴν ἐπεθύμουν νὰ κλαύ-
σω ἐν ταύτῃ τῇ νήσῳ, νὰ κλαύσω ἄνευ
οὐδενὸς λόγου, διότι θλίψεις δὲν ἔχω, καὶ
ἐπὶ τῶν παρειῶν μου τὰς μικρὰς αὐτῆς
μετὰ τῶν δακρύων μου ψεκάδας ἢ συνε-
χῆς αὐτὴ νάναμιγνύτῃ βροχῇ.

Ἐπὶ μακρόν ἐπεθύμουν νὰ κλαύσω το-
σοῦτο, ἐφ' ὅσον ἡ βροχὴ θὰ πίπτῃ ἐπὶ τῆς
νήσου ταύτης τῆς μελαγχολικῆς, ἔνθα
προαιωνίως βρέχει, ἐπὶ μακρόν, ἐφ' ὅσον
θὰ βρέχῃ εἰς τὴν Χιλόην, τὴν περιβαλλο-
μένην ὑπὸ τοῦ Εἰρηνικοῦ ᾠκεανοῦ, τὴν
μελαγχολικὴν καὶ ὁμιχλώδη νήσον.

(Εἰκὼν Ἰουδῆ Gautier, μετὰφ. Ι. Α. Ζυγομαλά).

Α. ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ

Ὁ κ. Μ. Λάμπρος καὶ ὁ κ. Ι. Βαλαω-
ρίτης ἐξέδωκαν πρό τινων ἡμερῶν εἰς
δύο ὀγκώδεις τόμους ἅπαντα τὰ ἔργα τοῦ
κορυφαίου τῶν νεωτέρων ποιητῶν τῆς
Ἑλλάδος Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου. Ἐκ
τῆς ἐκδόσεως ταύτης ἀναδημοσιεύομεν
δύο τρυφερώτατα καὶ περιπαθέστατα ποι-
ήματα, ἐκ τῶν διὰ πρώτην φοράν δη-
μοσιευομένων ἐν τῇ νέᾳ ταύτῃ ἐκδόσει.

ΤΟ ΔΑΚΡΥ

Μὴ μὲ σπαράξῃς ἀσπλαχνῇ,
Μὲ τὰ παράπονά σου.

Μὴ μὴ ποτιζῇς ἀλοή.

Μὴν κλαῖς, μὴ μοῦ πικραίνεσαι...

Γιατὶ κάθε ματιά σου.

Πάντα τὸ δάκρυ νὰ τὴ σβῇ;

Πές μου τί θέλεις, ἀπιστη;

Γιατὶ, χολή, φαρμάκι

Θάν' ἡ ἀγάπη σου γιὰ μέ;

Γιατὶ κ' ἐγώ, ψυχουλά μου,

Νὰ μὴ χαρῶ λιγάκι

Μιὰν ὥρα ξάστερν μ' ἐσέ;

Κ' ἐσὺ πικρὰ μ' ἐκύτταζες

Ἀχνὴ σὰν πεθαμμένη.

Καὶ σὰν τὸ μάρμαρο βουδῆ.

Ἀγάπη, ὡσὰν νὰ μῶλεγες.

Ἀγάπη, ποτισμένη

Μὲ τέτοιο δάκρυ, πάντα ζῇ.

ΤΟ ΦΙΛΙ

Τὰ φύλλα βλέπεις τῆς ἐτιᾶς

Πῶς πέφτουν μαραμμένα;

Ψυχὴ μου, μῶλεγες πικρὰ

Μὲ μάτια δακρυσμένα.

Πῶς φεύγει, βλέπεις, τὸ νερό,

Τὰ νέφη πῶς πετοῦνε.

Πῶς ἡ δροσοῦλα τῆς αὐγῆς,

Οἱ κρίνοι πῶς περνοῦνε;

Ναί, πές μου, πές μου, σὰν αὐτὰ
Κ' ἡ ἀγάπη μας θὰ σβύσῃ
Σὰ λουλούδο θὰ μαραθῇ,
Σὰν ὄνειρο θὰ ζήσῃ;

Κ' ἐγώ σ' ἀγκάλιασα σφιχτά
Καὶ σὴφραξα, ψυχὴ μου,
Τὰ χεῖλιν μ' ἕνα φλογερὸ
Κι' ἀπέραντο φιλὶ μου.

Καὶ τότε ἐπίστεψες καὶ σὺ
Ὅτ' ἔχει κ' ἡ ζωὴ μας
Μια μόνη ἀθάνατη στιγμήν
Κλεισμένη ἔς τὸ φιλὶ μας

Μιὰν ὥρα πῶψυγε κρυφὰ
Τοῦ Χάρου τὸ δρεπάνι
Κι' ὅπ' ὅσο κ' ἂν πετᾷ γοργὰ
Ποτὲ δὲ θὰ πεθάνῃ.

Η ΕΝ ΜΟΣΧΑ ΕΚΘΕΣΙΣ

Πρό τινων ἡμερῶν ἤρξατο ἐν Μόσχᾳ ἡ
γαλλικὴ ἐκθεσις, ἥτις προμηνύεται καὶ
πάντα λαμπροτάτη. Ὁ ἐν Πετροπο-
λεὶ ἀνταποκριτὴς τοῦ «Διπλωματικοῦ Μνη-
μονος» ἐπιστέλλει αὐτῷ ὅτι θαυμάσι-
α ἀποτελέσματα προαγγέλλει κυρίως τὸ ἀλ-
γερινὸν τμήμα, ἐν ᾧ θὰ ἐκτεθῶσιν ὑπὸ
Ἀράβων ἐνδεδυμένων τὴν γραφικὴν αὐτῶν
στολὴν, κομφοτατοὶ ἀραβικοὶ οἰκιστὰι. Ἡ
ἐταιρία τοῦ Ἐδίσων παρασκευάσει γιγαν-
τιαῖα ἔργα τῆς ἡλεκτρικῆς, ἅτινα θὰ κα-
ταστήσωσιν ἐπιβλητικὴν τὴν θεαν τοῦ
μηχανικοῦ τμήματος. Ἐν γένει πάντα
τὰ τμήματα θὰ παρουσιάσωσιν ἐξαιρετι-
κὴν μεγαλοπρέπειαν, ἰδίως δὲ τὰ τῶν ὠ-
ραίων τεχνῶν, ὅπερ διευθυνοῖ ὁ καλὸς λιτέχνης
κ. Δραμάρ. Ἀλλὰ καὶ τὸ αὐτοκρατορικὸν
μουσεῖον ἐν Πετροπολεὶ θὰ συμμετάσχη
τῆς ἐκθέσεως ἀποστέλλον ὠραιότατας τι-
νάς εἰκόνας τῆς γαλλικῆς καλλιτεχνικῆς
σχολῆς.

Η ΟΔΟΠΟΡΙΑ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ ΗΘΟΠΙΟΥ ΓΚΕΙΤΟΝ

Ὡς γνωστὸν πολλοὶ ἐσχάτως ἐξετέλε-
σαν ὁδοπορίας μακράς. Μία τῶν μᾶλλον
περιέργων ὁδοποριῶν εἶνε ἡ ἐσχάτως γενο-
μένη ἐν Ἀμερικῇ παρὰ τῆς ἠθοποιοῦ κυ-
ρίας Ζωῆς Γκέιτον, ἰσπανίδος τὴν κατα-
γωγὴν. Ἡ κυρία αὕτη διήλθε περὶ ἐντὸς
213 ἡμερῶν τὴν ἀπόστασιν ἀπὸ Ἀγίου
Φραγκίσκου μέχρι Νέας Ὑόρκης, συμποσου-
μένην εἰς 3,395 μίλια, καὶ τοῦτο ἐντὸς
χρονικοῦ διαστήματος κατὰ 15 ἡμέρας
βραχυτέρου τοῦ συμφωνηθέντος. Εἰς τὸ
τέλος τῆς ὁδοπορίας ταύτης ἡ κ. Γκέιτον
εὗρίσκειτο ἐν λαμπρᾷ ὑγιεινῇ καταστάσει.
Ἐβάδιζε κατὰ μέσον ὁδὸν 20 μίλια. Με-
ταξὺ ὁμῶς Νέολας καὶ Τόδας διήνυσε 40
μίλια ἐντὸς τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ἡ κ. Γκέι-
τον μόλις ἀφικομένη ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ πα-
ρέλαβε τὸ ποσὸν τῶν 15 χιλ. δολαρίων, τὰ
ὅποια ἐπὶ τῇ ἐπιτυχεί ἐκτελεσε τῆς ὁδο-
πορίας αὐτῆς ὑπερχρεοῦντο νὰ καταβάλωσι
κύριοί τινες ἐξ Ἀγίου Φραγκίσκου.

(Journal d'Hygiène)